

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Katelyn Doyle

O simplă poveste de dragoste

Traducere din limba engleză de
Elena Marcu

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Cezar Petrilă

Design și ilustrație copertă: Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOYLE, KATELYN

O simplă poveste de dragoste / Katelyn Doyle ; trad. din lb. engleză
de Elena Marcu. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2564-7

I. Marcu, Elena (trad.)

821.111

Titlu original: JUST SOME STUPID LOVE STORY
Autor: Katelyn Doyle

Copyright © 2024 by Katelyn Doyle
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2564-7

Pentru Chris

PARTEA I LICEUL PALM BAY, REUNIUNEA DE CINCISPREZECE ANI

Noiembrie 2018

CAPITOLUL 1

Molly

Dacă vă veți afla vreodată în situația de a găzdui un eveniment care necesită închirierea unui cort alb, puteți fi convinși că eu, Molly Marks, voi refuza invitația, cu părere de rău.

Dacă acel cort este împodobit cu ghirlande din flori care nu sunt de sezon sau cu mii de luminițe feerice, ori dacă locurile sunt marcate cu cartonașe pânzate cu texte în relief — în plus, dacă mai există și un ring de dans, o formație de nuntă și un podium pentru toasturi —, ei bine, dragii mei, puteți fi siguri că voi fi acolo *in absentia*, închinând un pahar în cinstea voastră de la sute de kilometri distanță.

Nu-i nimic personal. Sunt convinsă că evenimentul este unul spectaculos și că sunteți o gazdă minunată.

Dar cortul alb închiriat este un monument al manifestărilor emoționale publice, iar sentimentalismul îmi provoacă greață. Dacă într-adevăr trebuie să-mi manifest vreo emoție — și în cantitate mare —, o să vreau să fac asta acasă, cu jaluzelele trase și luminile stinse, într-un halat plin de glazură și pete de sauvignon blanc.

Așa încât înțelegeți de ce, în această noapte sufocantă, pe această insulă luminată de stele, celebră pentru plajele sale de culoarea șampaniei, simt entuziasmul unei femei împleticindu-se pe tocuri către mormântul ei tropical de pe țărmul mării.

Pentru că la o distanță nu prea mare, sub strălucirea perlată a lunii pline din Florida se întrezărește gura flămândă a unui cort de mărimea unui vas de croazieră.

Iar mai jos, drapat cu bougainvillea artificială și luminat de spoturi ce strălucesc de la roz la violet, se află un banner pe care scrie cu un font vesel:

BUN-VENIT LA REUNIUNEA DE 15 ANI
PALM BAY, PROMOȚIA 2003!!!

Cu trei semne de exclamație. Mortal.

E adevărat că, în circumstanțe mai potrivite — dacă aș fi o altă persoană, de exemplu —, atmosfera care mă întâmpină sub bolta de pânză ar putea fi de basm.

La urma urmei, aerul miroase a iasomie și flori de portocal, plus că se simte briza sărată ce vine dinspre golful Mexic. Câteva torțe tiki aruncă lumini pâlpâitoare pe ringul de dans. Există un bar cu șampanie și un bufet cu homar. Femei și bărbați îmbrăcați frumos se îmbrățișează sincer, zâmbindu-și unii altora. Pe unele chipuri zăresc și câteva lacrimi.

Îmi duc mâna la gât să-mi simt zbaterea pulsului. A fost o greșeală să nu iau un Xanax la hotel. Oare m-aș putea ascunde în turnul salvamarului?

— Nu pot s-o fac, îi șoptesc celei mai bune prietene, Dezzie, care, împreună cu soțul ei, Rob, sunt cel mai

apropiat lucru de ceea ce-aș putea numi partener pentru seara asta.

Dezzie mă strânge de mână cu toată forța — un gest menit fie să mă liniștească, fie să mă sperie îndeajuns încât să-mi revin.

— Ai s-o faci, cu siguranță, îmi șoptește.

— Așa aflu și eu că soția mea a făcut o școală de fițe din Florida, intervine Rob, câtuși de puțin afectat de emoțiile mele. Reuniunea de cincisprezece ani pare o nuntă organizată într-o regiune exotică.

— De fapt, e de zece ori mai drăguț decât la nunta noastră, spune Dezzie, trăgându-mă după ea pe lângă masa cu pachetele de bun-venit, pline cu șlapi sclipicioși și spray de țânțari.

Ne oprim o clipă să ne uităm la ornamentele de pe mese, cu ananași, orhidee și palmieri diamantați, de treizeci de centimetri înălțime.

— Așa-ți trebuie dacă te-ai măritat cu un asistent social sărac, spune Rob. Poate reușim să fentăm reuniunea și să ne reînnoim jurămintele.

— Dacă există un lucru mai rău decât o reuniune de liceu, atunci acela e o reuniune de liceu *slash* o reînnoire a jurămintelor, zic eu înverșunată. Și-n plus, e o lege a universului care spune că toate cuplurile care își reînnoiesc jurămintele se despart după un an. Voi vă potriviți prea bine ca să aruncați totul pe fereastră pentru niște creveți cu nucă-de-cocos.

— Văd că în seara asta suntem într-o dispoziție de zile mari, zice Rob și se întinde să mă lovească ușor peste umăr.

Are noroc că sunt prea îmbufnată ca să ripostez, altfel i-aș fi tras una între coaste. El și Dezzie sunt împreună de atât de mult timp, încât eu și Rob aproape că ne avem

ca frații. Genul de frați care se iubesc foarte mult și-și manifestă iubirea prin ciondăneli și accese sporadice de violență fizică ușoară.

— În liceu, posăceala era la Molly marcă înregistrată. În ultimul an a fost votată „Cea mai pesimistă persoană”, îi spune Dezzie.

— O realizare de care încă mă mândresc, mulțumesc frumos, zic eu dându-mi părul pe spate. Am muncit din greu pentru onoarea aceea.

Am plătit cu o tendință adolescentină spre atacuri de panică. Dar nu vă fie milă. Am crescut și m-am dus la psihiatru, iar acum sunt o femeie puternică, feroce, cu un cocktail liniștitor de rețete pentru antidepresive și, ocazional, benzodiazepine.

— Nu pot decât să-mi închipui cum era Molly în adolescență, spune Rob, luând o tartină cu crab presărată cu caviar de pe tava unui ospătar. Având în vedere cât de nesuferită e acum, aş spune că nu era prea simpatică.

Îmi zâmbește răutăcios, iar acum e rândul meu să-i dau una peste umăr.

— Of, Doamne, cât de insuportabilă putea să fie... ,spune Dezzie și mă cuprinde cu brațul afectuoasă. Poezie tristă și cafea neagră și prelegeri feministe la clubul de dezbateri, asta era Molly. Personificarea unui tatuaj cu Sylvia Plath.

— Deci efectiv nu s-a schimbat nimic, zice Rob.

— Nu-i adevărat, protestez eu. Sunt sufletul petrecerii. Dar nu al acestei petreceri.

Vă rog să mă credeți: ăsta-i adevărul. Trăiesc în Los Angeles, iar cariera mea depinde de abilitatea de a iniția conversații spumoase pe marginea piscinei din curtea vreunei case absurd de imense pitite printre colinele

hollywoodiene în timp ce consum fix cantitatea potrivită de șampanie. Pot să-i farmec pe cei mai buni dintre ei, pot purta conversații cu multă ingenuitate și pot să stabilesc contacte profesionale cu o ușurință atât de uimitoare, încât par aproape că mă distrez.

Dar aceea este viața reală.

Iar acesta e un liceu fals.

— Ei bine, spune Rob, în seara asta o să te facem să fii atât de entuziasmată să-ți vezi vechii prieteni, încât nici n-or să te mai recunoască. Nu-i așa, Dez?

Dezzie privește în jur, fără să ne mai acorde vreo atenție.

— Unde ne așezăm?

— Hai să găsim o masă în spate, unde să nu vorbească nimeni cu noi, propun eu.

Mă lovește în braț cu poșeta. O poșetă superbă. Dezzie are gusturi excelente. În seara asta poartă o rochie scurtă, arhitecturală, în genul celor Comme des Garçons, dar care, m-a asigurat ea când am exclamat plină de invidie, este o tunică, prinsă creativ cu o curea în jurul taliei, de la casa de modă Amazon.com. Părul ei negru și strălucitor este tuns până la umeri, într-un bob impecabil, iar buzele sunt o tăietură roșie care îi scoate perfect în evidență pielea albă. Rob, în schimb, are noroc că e atrăgător și cu maxilarul pătrășos, pentru că simțul lui estetic în modă poate fi numit cu indulgență neglijent. Poartă obișnuirii lui pantaloni chino șifonați, pe care i-a asortat în seara asta, dacă se poate spune așa, cu un blazer din tweed mult prea gros pentru vremea de afară și cu niște mocasini negri uzați care nu se potrivesc cu cureaua. Sunt un cuplu bizar, ca și cum Karen O se întâlnește cu Jim din *La birou*. Dar au o chimie de invidiat.

— Doamne, Molly, *trebuie* să încetezi să te mai plângi, spune Dezzie. Pe mulți dintre oamenii ăștia nu i-ai mai văzut de cincisprezece ani. Ai zburat din Los Angeles tocmai până în Florida, un loc pe care îl detești. N-o să te las să te ascunzi în paharul cu vin toată noaptea, trimițându-ne mie și Alyssiei mesaje sarcastice pe sub masă.

— Dacă ai impresia că am de gând să mă delectez cu o băutură slabă, cum ar fi vinul, atunci nu mă cunoști deloc, am zis. Și-n plus, am văzut că au cocktailuri dedicate. Cum aş putea rezista unui Palm Bay Preptini?

— Ooo, dar ce gust are nostalgia pentru o școală privată de patruzeci de mii de dolari pe an? întreabă Rob.

Iau o cupă de la un ospătar care trece pe lângă noi și dau pe gât jumătate din lichidul portocaliu-pal.

— Gust de femei care transpiră prin rochiile lor DVF¹, de băiețași îmbătrâniți care dansează hip-hop... și de... ăăă... rom sau așa ceva.

Dezzie se îndreaptă glonț spre o masă și se întoarce cu pași fermi ținând în mână trei cartoline ce desemnează locurile fiecărui invitat.

— Ne-am găsit, spune ea, întinzându-mi una.

Molly Marks, Masa 8.

Simt un nod în stomac.

— Stai puțin, locurile sunt *stabilite*?

Dezzie ridică din umeri.

— Marian Hart a organizat reuniunea. Probabil vrea să încurajeze interacțiunea. Doar o cunoști.

Marian Hart a fost șefa clasei și regina balului. Are energia inepuizabilă și optimistă a unui coordonator de activități pe un vas de croazieră.

1 Abreviere pentru Diane von Fürstenberg, creatoare de modă din Belgia (N.t.).

— Spune-mi, te rog, că stăm la aceeași masă, zic eu în timp ce iau cartolina lui Dezzie.

Desdemona Chan, Masa 17.

— La naiba, mormăi eu, sper ca măcar Alyssa să fie cu mine la masă.

Alyssa este cealaltă cea mai bună prietenă a noastră, cealaltă treime din trioul impenetrabil pe care l-am format în clasa a doua.

— Nu, i-am văzut cartolina — e la masa 11. Oricum zborul ei a avut întârziere și o să ajungă abia peste o oră. Nu te poate salva. Vei fi nevoită să *socializezi*.

— Sunt perfect capabilă să *socializez*. Dar falsa nostalgie și bucuria forțată nu sunt în stare să le mimez.

Pe scenă, trupa de tobe din oțel formată din băieți albi care cântă coveruri după Jimmy Buffet tocmai încheie *The Weather Is Here, I Wish You Were Beautiful*, iar pe scenă urcă nimeni alta decât Marian Hart.

Deloc surprinzător, arată impecabil. Părul ei cu șuvițe blonde perfecte este strâns într-un coc elegant care, cumva, nu se topește în umiditatea Floridei, iar brațele ei arată de parcă ar fi sponsorizate de Goop¹.

— Oameni buni! țipă ea în microfon. E uimitor să vă văd pe toți. În seara asta au venit o sută cincizeci și opt din promoția noastră de o sută șaizeci și șapte, vă vine să credeți? Și avem de gând să ne distrăm de mi-nu-nee...

În ochii ei albaștri se citește un entuziasm sincer.

Îmi îngrop fața în umărul lui Dezzie.

— Deja urăsc totul. De ce sunt aici?

1 Brand și companie de wellness și stil de viață fondat de actrița americană Gwyneth Paltrow, renumit pentru produsele și conceptele sale de orientare holistică (N.t.).

— Tu *ai vrut* să vii, ipocrito. Hai, fruntea sus! Poate chiar o să te distrezi.

Se înșală. Cu siguranță n-am „vrut” să vin. Mă aflu aici pentru că am simțit presiunea colectivă. Sunt singura din micul nostru cerc care locuiește pe Coasta de Vest, iar ocaziile de a ne vedea sunt din ce în ce mai rare acum că Alyssa are copii. Problema este că am de finalizat un proiect și nu-mi place să călătoresc când îmi pun pălăria de scriitoare.

— Ar trebui să fiu acasă și să lucrez, zic eu.

— Poți să-ți iei patru zile libere, spune Rob. Nu e ca și cum ai fi medic oncolog.

Sunt foarte departe de a practica medicina salvatoare de vieți. Îmi câștig existența scriind scenarii pentru comedii romantice. Gândiți-vă la coincidențe fericite, întorsături de situație eficiente, bărbați superbi care își reprimă lacrimile în timp ce-i mărturisesc dragostea improbabilă și nemuritoare unei femei care se presupune că lucrează la o revistă și are întotdeauna părul aranjat.

O să aștept să vă opriți din râs.

Într-adevăr, cariera mea este o deviere de la sensibilitatea mizantropică ce m-a consacrat. Cu toate acestea vă rog să rețineți că sunt surprinzător de bună la ceea ce fac. Am avut două hituri indie consecutive imediat după ce am terminat facultatea. Desigur, asta se întâmpla acum opt ani. Dar producătorul meu este în discuții cu un actor cunoscut pentru a juca rolul principal în scenariul pe care urmează să-l termin și cred că ar putea fi un succes.

Poate chiar unul răsunător.

Unul de care cariera mea ar avea o nevoie disperată. Am de lucru constant scriind pentru alții, dar, după

succesul pe care l-am avut imediat după absolvire, am fost îndeajuns de orgolioasă încât să cred că aveam să fiu următoarea Nora Ephron sau Nancy Meyers, să scot filme clasice pe bandă rulantă în timp ce întorc banii cu lopata. În clipa asta am un deficit la capitolul „vocea milionară a unei generații”.

— Urmează să fie servite aperitivele, continuă Marian de pe scenă. Așa că dacă v-ați putea îndrepta către locurile voastre, ar fi perfect. O să luăm această cină fabuloasă și apoi ne vom distra ca și când am avea din nou șaisprezece ani! Ca să ne dezmoțim, la fiecare masă există un set de întrebări pentru a sparge gheața. Uitați-vă peste ele în timp ce vă bucurați de scoici. Acum mergeți și distrați-vă cât puteți de mult!

— Nu-mi vine să cred că trebuie să îndur asta de una singură, spun și o iau de mână pe Dezzie.

— O să te descurci de minune, prințeso, zice ea, desprinzându-se din strânsoarea mâinii mele. Fă-i praf! Dacă nu cu farmecul tău, atunci cu celebra ta privire criminală.

— Deja regret c-am venit.

— Uite masa noastră, îi zice Dez lui Rob, arătând către o masă de opt persoane la care deja se aflau tipul tăcut care a înființat un fond de investiții și Chaz Logan, cel mai amuzant băiat de la noi din clasă.

— Uau, sunteți la masă cu Chaz și miliardarul? Sunt cât se poate de invidioasă, mă smiorcăi, deși am treizeci și trei de ani.

Dez se uită în jur.

— O, cred că masa ta va fi una interesantă.

Îi urmăresc privirea ațintită asupra unei mese mai mici dinspre laterala cortului, aproape de plajă, cu un semn în formă de pescăruș pe care scrie *Masa 8*.

Katelyn Doyle

Și la masă, singur, stă Seth Rubenstein.
Respirația mi se oprește dureros în esofag.
— Of, la dracu'! mârâi eu.

CAPITOLUL 2

Seth

Mă distrez de minune. *Ador* rahaturile astea.

Reuniunea de cincisprezece ani de la terminarea liceului a început doar de o oră și deja am recapitulat ultimul deceniu cu vechea mea parteneră de experimente la chimie, Gloria, și soția ei, Emily (sunt scenografe la Hollywood și tocmai și-au luat un câine), m-am uitat la douăzeci de poze cu copilul lui Mike Wilson (un băiețel drăguț), am amenințat că o arunc pe Marian în ocean (o iubesc pe Marian și arată grozav), am băut două cocktailuri artizanale numite după liceul nostru (absolut delicioase) și am urmărit o frântură dintr-un meci al lui Lightning pe telefonul lui Loren Heyman (nu-s înnebunit după hochei, dar cred că Loren mă confundă cu altcineva și-mi place asta la el).

Acum stau singur la masa 8 pentru că, spre deosebire de ceilalți colegi ai mei care încă mai umblă de colo-colo, respect protocolul evenimentului atent coregrafiat de Marian. În plus, când ești prima persoană care se așază la masă, ai ocazia să vezi reacția tuturor când își dau seama că trebuie să vorbească toată noaptea cu tine.

E foarte amuzant.

Îmi întind picioarele cu spatele spre minunatul golf Mexic, sorb din cocktailul meu Palm Bay Preptini și bat din picior pe primele acorduri din *Margaritaville* în timp ce îmi aștept comesezii.

În coșul cu pâine sunt acele saleturi împletite, crocante cu parmezan care provoacă dependență — o minunăție! —, iau unul și mușc. O cantitate oarecum jenantă de firimituri îmi cade pe piept.

Îmi scutur resturile de foitaș de pe sacou, iar când îmi ridic privirea, simt cum mi se strânge stomacul.

E Molly Marks, la umbra unui palmier în ghiveci, privind-mă îngrozită.

N-am mai văzut-o de cincisprezece ani.

Din seara când ne-am despărțit.

Sau, mai bine spus, din seara când s-a despărțit ea de mine, absolut din senin, șocant, într-un mod care m-a obsadat până târziu, în facultate... poate chiar până la Facultatea de Drept, în funcție de câte beri Pabst Blue Ribbon aveam la bord.

Mi-am îndesat repede restul de salet în gură și m-am ridicat cu un zâmbet uriaș pe față, continuând să mestec, pentru că Molly nu merită să aștept până înghit.

— Molly Marks! strig, deschizând brațele larg de parcă n-ar exista niciun motiv pentru care să nu se afunde în îmbrățișarea ce promitea o clasică bătaie pe spate.

Sunt Seth Rubenstein, avocat, și am de gând s-o *sufoc* cu celebra mea carismă.

Mă privește cu capul dat într-o parte, de parcă aș fi un nebun.

În fine, *chiar* sunt nebun, recunosc. Dar sunt un nebun *simpatic* pe care Molly cu siguranță îl consideră un străin greu de citit, fiind o persoană crudă și rece.